

nofreeusernames

Jsi moje ♡

COO
BOO

Jsi moje <3

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

nofreeusernames
Jsi moje <3 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

FOTO CREDITS

Kapitola 5: Abstral Official

Kapitola 8: Freepik

Kapitola 16: Marek Juroška, Aleš Koňařík

Kapitola 17: Sierra Koder na Unsplash

Kapitola 19: Behrouz Sasani na Unsplash

Kapitola 22: Tim Mossholder, Brian Wegman, Jacob Owens,
Gonzalo Sanchez, Dillon Kydd, Chris H, Hannah McBride,
Donna McL a Mathias Reding na Unsplash

Kapitola 29: Terezie Zajíčková

Ostatní: Olga Zbranek

JSI MOJE <3

Texty © Olga Zbranek, 2025

Ilustrace a cover © Adéla Stopka, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-993-3

ISBN e-knihy 978-80-7498-995-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-4004-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4005-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Věnováno všem, co někdy slyšeli:
„Ty čteš další hokejovou romanci?
Jaké klišé!“ a odpověděli:
„Trhni si, mě to baví!“

Bonusy
ke knize

playlist

Season Of The Witch
Lana Del Rey

That's Just The Way We Roll
Jonas Brothers

All Too Well (10 Minute Version)
Taylor Swift

Soldier, Poet, King
The Oh Hellos

That's So True
Gracie Abrams

Přehled postav,
fan arty, cosplaye,
něco ke stažení

cooboo.cz/c/jsi-moje

Chceš nahlédnout
do hlavy jiné postavy?
Máš radši Cizinku
než Stmívání?
Co se do knihy nevešlo?

1

Liz

Agatha si koupila kadidlo 🤪

Luca

WTF?! Tohle jsem teda nečekal 🤪

Liz

Je prý třeba provést očistu
před rovnodenností 🤪

Liz

Já myslela, že kadidlo má zemité
nádech citrusů a koření nebo tak
něco, ale to její páchne jako zombie,
která dlouho spinkala v močůvce
a pak se na sebe rozhodla vylít
lahvičku Chanel číslo 5 🤪

Ning

A já zas myslela, že tě baví
tyhle ezo věci! Neříkala jsi,
že tvým nejoblíbenějším
svátkem v roce je Halloween?

Liz

To jo, ale normální Halloween,
dýňová latěčka, pár umělých kostříček,
čarodějnické muffinky a Season of
the Witch od Lany Del Rey. Nikde jsem
si neobjednala Satanovu pravou ruku,
co už si ostří nože na mé obětování 🤪🤪

Liz

Cítím se jako Enid, jen mojeí Wednesday
by se bála i skutečná Wednesday 🤪

Liz

Ning

Prosím, řekni, že tohle jsi stáhla z Pinterestu a nenachází se to ve tvém pokoji 🤔

Liz

Prý by potřebovala pár chlupů z kozla, kdybyste náhodou o nějakém věděli

Luca

Už jsi zkoušela požádat o náhradní ubytování?

Liz

Hned druhý den! A nechceš vědět, co mi nabídli. To budu radši bydlet s celým Agatíným covenem 🧝‍♀️ 🧝‍♂️ 🧝‍♂️

Darcy

Neboooj, tvá spása (= já) má řešení všech tvých problémů se spolubydlící 🕶️
Tak si pospěš, ať ti můžu zachránit život 🧝‍♀️

Liz

My jsme se dneska měli sejít? 🧝‍♀️ 🧝‍♂️

Darcy

No jasně, je přece FREE SHIT SUNDAY!

Liz

Free co a proč to píšeš caps lockem?

Darcy

U Vanderbiltovy budovy je dnes prezentace všech možných školních sekt, co se tě budou snažit nalákat na různý merch, aby tě přetáhly na temnou stranu 🕶️

Liz

Já ale nechci do žádné sekty, už jsem v té naší 🤪

Luca

Darcy

Buď v klidu, stačí jen předstírat zájem o vodní pólo a hned máš ručník zadara 🧽

Liz

Ten by se mi hodil 🤪

Darcy

Vloni jsem si nahrabala tolik tužek, že mi to vydrží až do konce života, dnes chci ulovit nějaké hrnky, Nick je pořád rozbíjí

Liz

Za 15 minut jsem tam

Darcy

Sejdeme se před naší kantýnou

Ning

Budu mít zpoždění, tak se pak ozvu, ať mi pinknete polohu

Ning

Luco, přidáš se?

Luca

Já mám hrnků dost 😊

Měla jsem říct dvacet a být tu za patnáct, blesklo mi hlavou, když jsem se opřená o strom snažila popadnout dech. Nebo

jsem si měla nazout tenisky a neztrácet čas se šněrováním stylových polobotek, které jsem ukradla mámě (už jsem pryč přes tři týdny a ještě si toho nevšimla).

Nechtěla jsem ale odradit potenciální kámošku na celý život tím, že bych na sraz s ní přišla pozdě.

Darcy mi hodila do cesty má karma, vykrmená syndromem prostředního dítěte. To když si všimla, jak moc panikařím z toho, že si na vysoké nenajdu žádné kámoše.

Konec střední pro mě byl kvůli rozchodu s bohužel populárním imbecilem osamělé peklo, které už nechci nikdy zažít, a odmítám mít nadále za jediné kamarády svoji pubertální sestru a přehnaně starostlivého staršího bratra. Když se tedy během orientačního týdne objevila asi nejkrásnější a nejchytřejší holka pod sluncem, která navíc netrpí handicapem roztlekávačky nebo privilegované členky sesterstva, rozhodla jsem se být tou nejlepší kámoškou, jakou kdy měla. A když mě hned rekrutovala do pekařského klubu a přibrala mě do svého mezinárodního týmu k Ning a Lucovi, aby měla i nějaké místní zastoupení, skoro jsem ji za ten zázrak svatořečila.

„Jsi jediný člověk na světě, který chodí včas!“ pochválila mě se silným britským přízvukem.

V duchu jsem si pogratalovala a zhodnotila, že mi to za ty skoro vyplivnuté plíce stálo.

„Což znamená, že bychom mohly v první vlně stihnout i chemický klub, kde dnes mixují ovocné drinky. Potřebuju, aby na mě zbyl jeden mangový s limetkovou mlhou.“ Darcy si z kabelky vytáhla malý zápisník a začala v něm okamžitě něco přeškrtnout. „Neboj, mám plán.“ Zastrčila si tužku do drdolu a popadla mě za ruku, aby mě nasměrovala k prvním stánkům na seznamu.

„Plán?“ podivila jsem se. Já myslela, že spolu strávíme pohodovou neděli, ale jak se zdá, nevědomky jsem se přihlásila na únikovku pro pokročilé. Ne že bych byla proti, vyhrávat je zábava.

„Nejlepší věci mívají akademické a byznys kluby, tam musíme jako první, než všechno rozdají. Na instáči jsem narážela na parádní cestovní termohrnky, které nabízí turistický kroužek, ale má je pod palcem Missy a ta je strašně ukecaná, takže tam půjdeš ty, protože tě nezná, a budeš předstírat, že jsi zahraniční studentka z Moldávie a neumíš moc anglicky.“ Darcy to ze sebe chrlila rychlostí překofeinované veverka a s chamtivostí hrabáka, co právě zahlédl zlatý náhrdelník.

Rozhodla jsme se jí neodporovat.

„Až seženu svoje nádobí, můžeme zajít k D&D stolku. Mají tam tombolu s dvacetistěnnou kostkou a slíbila jsem Benovi, že si u nich udělám storíčko.“

„Ty hraješ Dračák?“

„Ne, ale Ben mi za odměnu nabídl, že mě zapíše na prezenčku a udělá mi zápisky z příští hodiny virologie, kterou zaspím. Máme totiž s Nickem výročí,“ zaculila se Darcy.

Jejího kluka jsem sice ještě nikdy nepotkala, ale mám pocit, že o něm vím víc než o Agatě, se kterou bohužel už pár týdnů bydlím.

„Na spánek zřejmě vůbec nedorazí, znáš to.“ S mrknutím ledabyle mávla rukou a já se nejistě, ale zúčastněně usmála, protože neznám, ovšem přiznávat to rozhodně nebudu.

„Jak dlouho spolu vlastně jste?“ nadhodila jsem, abychom se přesunuly do vod, ve kterých umím aspoň trochu plavat.

„Dali jsme se dohromady v prváku. Byl to jediný kluk, co se se mnou doopravdy bavil a pomohl mi se tu zorientovat, aniž mi u toho nonstop čuměl na prsa.“

Pohled mi okamžitě sklouzl k jejímu hrudníku, protože prsa měla Darcy vážně pěkná, a hned nato jsem se zastyděla, co to proboha dělám. Darcy si toho ale vůbec nevšimla a pokračovala ve své historce. Kdo ví, jestli ji Nick neočumoval úplně stejně jako ostatní, jen ona to přehlédla.

„První rande jsme měli v kantýně, pozval mě po společném semináři na mac & cheese a zaplatil mi vstup. Dodnes tvrdí, že to udělal proto, aby mě ohromil autentickým studentským zážitkem, protože byl přesvědčený, že jsem členka britské monarchie v přestrojení.“

„Jakože jsi přijela do Států, abys mohla chvíli žít jako obyčejná smrtelnice, než se chopíš svých princeznovských povinností?“ Jestli Nickovi tohle připadalo pravděpodobné, měl by mu někdo vysvětlit, že *Deník princezny* není dokument. „Myslíš, že by mi tím pádem věřil, kdybych se vydávala za dceru prezidenta?“ Mohla bych být jako Katie Holmesová ve filmu *První dcera* a zamilovat se do svého bodyguarda, o kterém nevím, že je bodyguard. Jediný problém byl, že se kolem mě nemotal nikdo, kdo by mohl být mým hlavním hrdinou.

„Myslím, že to můžeme otestovat, někde by tu měl být.“

Ještě jsem u nedalekého stolku stihla popadnout plátnenko se zeměkoulí v kostýmu Katniss Everdeenové a nápisem „Jestli shořím já, vy shoříte se mnou!“, než mě Darcy od táhla přes trávník ke stánkům univerzitních sportovních klubů. Bylo kolem nich podezřele prázdno, když nepočítám hloučky holek s latinskými písmenky na titěrných svršcích.

Když se jedna alfa gama a kdovíco ještě omega posunula ke stolku plaveckého klubu, nabídl se mi výhled na dva sice extrémně hezké, ale taky nadmíru znuděné kluky v bundách s logem hokejového týmu. Jeden z nich scrolloval na mobilu, ten druhý jí bezostyšně očumoval zadek.

„Hej, tak ta byla jakože fakt zoufalá,“ utrousil čumil tak nahlas, až se dotyčná s vyděšeným výrazem ohlédla zpátky k hokejistům.

A nebyla sama.

Pod tíhou pohledů jejích kámošek ze sesterstva bych zřejmě zrudla ještě víc než ona a na místě se propadla do země.

Pocítila jsem k ní nečekaný respekt, když se otočila na podpatku a se vztyčenou hlavou odkráčela pryč, což hulvát u stolku úplně ignoroval. Naštěstí zareagoval aspoň na přísný výraz svého spoluhráče a dál už mluvil o poznání tišeji.

Přestala jsem si těch idiotů všímat, vypatlané hokejky jsou něco, co jsem už dávno odsunula na okraj svého vesmíru, ať si tam létají v asteroidovém poli.

Co mě ale zaujalo, byla hromada slevových kuponů do nej-různějších podniků ve městě, která ležela na stole před nimi. „50% sleva na vege pizzu“, „bezdný kelímek zdarma k menu týdne“, „all you can eat za 6 dolarů“ hlásala cedulka s přehledem výhod od sponzorů týmu. Pár takových a pestrost mého jídelníčku by bez hrozby bankrotu vzrostla o tisíc procent.

„Támhle je!“ Darcy mě svým zvoláním vytrhla z toužebného pokukování po kuponech, ale k mému překvapení nepřesunula mou pozornost jiným směrem. Ukazovala přímo na hokejový stánek.

„On je hokejista?“

Snažila jsem se neznít úplně znechuceně, ale zřejmě se mi to nepodařilo, protože se na mě Darcy zkoumavě zadívala.

„Promiň, chodila jsem s jedním na střední, nedopadlo to dobře,“ dodala jsem na vysvětlenou.

„Jo, aha... Nick do týmu sice patří, ale nehraje.“

Můj zmatený výraz přešla bez povšimnutí a začala vehe-mentně mávat, čímž přivolala pozornost obřího tygříka v dre-su, který ladil se stolem s idioty opodál.

Nick je jejich maskot?

„Není úžasný?“ rozzářila se Darcy.

Stáhla jsem rty do úzké čárky, aby mi přes ně neprošel ani náznak pobavení, ale když se drobná Darcy začala ob-jímat s huňatým plyšákem s fousky, neubránila jsem se uchechtnutí.

Potrásla jsem si s Nickem ruk... ehm, packou, ale na větší seznamování nebo historku o dceři prezidenta nebyl čas,

musel se hned vrátit na své stanoviště. Pořád jsem se snažila nesmát, ale jakmile byl z doslechu, Darcy do mě pobaveně štouchla.

„Já vím, plyšový tygr není tak sexy jako třeba útočník, ale já ho stejně miluju.“ Zasněně se pousmála a vypadala tak šťastně, že jsem jí skoro záviděla.

Možná bych si taky měla pořídit nějakého maskota. Kluk, co se převléká za obří zvířátka, určitě není ten typ, co by odkopnul holku jen proto, že mu nedala.

Darcyino cukrování i moje vzpomínky na střední ale záhy rozptýlilo naprosto nepřeslechnutelné zvolání: „Takže nejste ani v kómatu, ani mrtvé, jen na mě kašlete!“

Ning byla ještě o hlavu menší než Darcy, takže vlastně přerostlé dítě, ale měla tak znělý hlas, že jeho ozvěna snad nikdy nedoznívala.

„Jé, pěkné boty, Liz,“ pochválila mě, ale hned nato se vrátila ke svému rozhořčení. „Ani jedna mi neodpovídáte na zprávy, bloudím tady už minimálně půl hodiny a skoro mě přemluvili na krasobruslení.“

„Já nevěděla, že umíš bruslit,“ utrousila Darcy.

„Já taky ne,“ pokrčila ramenem Ning. „Ale dostala jsem ledovou tříšť!“ pochlubila se.

„A já chci pizzu za půlku!“ prohlásila jsem a zamířila ke stolku s kupony. Bez ohledu na to, jak moc nesnáším přesně ten typ kluků, který za tím stolem sedí, potřeba levně jíst byla silnější.

Nedošla jsem ale daleko.

Do cesty se mi připletla Ning, o kterou jsem málem zakopla.

„Kam si myslíš, že jdeš?“ zeptala se s rukama založenýma na hrudníku a zvednutým obočím.

Ukázala jsem prstem směrem ke stolku a imitovala její výraz i postoj. Myslela jsem, že se tomu obě zasmějeme a půjdeme si pro ty kupony spolu, ale ona jen zavrtěla hlavou.

„K těmhle stánkům se nechodí,“ prohlásila důrazně.

Taky jsem chvíli dumala nad tím, jaký význam má prezentace týmu, který nabírá své členy prostřednictvím skautů a stipendií a rozhodně nehledá nové hráče mezi studenty, co si chtějí zkusit vstřelit branku na dnu studentských klubů. Mají ale *free shit*, tak mi to bylo jedno.

Chystala jsem se Ning obejít, ale přidala se k ní i Darcy.

„Když tam půjdeš, všichni tě budou pozorovat a čekat, co řekneš a uděláš.“ Darcy vykreslila mou blízkou budoucnost v jasných barvách trapnosti a já znejistěla.

„A Bradovi,“ Ning ukázala na hulváta, „se do hledáčku rozhodně dostat nechceš. Leda by sis s ním chtěla užít.“

„A je úplně v poho, jestli jo,“ ujistila mě Darcy. „V posteli je prý fakt dobrý. Aspoň se to o něm říká.“

„Hokejisti nejsou můj typ,“ utrousila jsem s předstíraným nezájmem.

„Neříkala jsi před chvílí, že jsi s jedním chodila?“ Darcy se na mě zkoumavě zadívala a Ning po její poznámce udělala to samé.

„Jo a v posteli mu to moc nešlo,“ zalhala jsem. I když ne tak docela. Jen jsem nepřiznala, co všechno jsme v té posteli (ne)dělali.

Ještě naposledy jsem toužebně navázala oční kontakt s obrázkem vege pizzy a zklamaně svésila ramena. Půlku jídel v kantýnách nešlo vůbec strávit, pokud jste na ně nevylili lahev kečupu, a tou druhou se buď rychle přejíte, nebo zmizí dřív, než na vás dojde řada. Radši ale budu jíst hlínu, než abych na sebe strhávala nežádoucí pozornost.

„Mám nápad,“ zvolala najednou Darcy a začala něco vehe mentně ťukat do mobilu, načež se plyšový tygr přesunul k těm dvěma hokejistům a začal je objímat.

Všichni kolem na ně zírali, někteří se smáli, někteří jen překvapeně otevírali pusy, skoro všichni si je natáčeli.

„Teď,“ šťouchla do mě Darcy a já si konečně uvědomila, co se děje. Rozptýlení!

Vděčně jsem se na ni usmála a přesunula se k okraji stolku, u kterého probíhala nedobrovolná objímačka. Nick se šikovně postavil tak, že na mě ti dva neviděli, a pro zbytek světa jsem byla v porovnání s podívanou, jaká se jim naskytla, naprosto nezajímavá. Popadla jsem hromadu kuponů a chystala se co nejrychleji zmizet, když se můj pohled střetl s těma nejmodřejšíma očima, jaké jsem v životě viděla.

Bude to znít moc lacině, když řeknu, že byly modré jako moře? Ne to mělké, blízko u břehu. Pro tuhle modrou byste museli plout až daleko na oceán, kde si s barvou vln pohrává slunce a pod nimi se skrývá temná hloubka.

Zíraly na mě zpod Nickovy packy a já se od nich nedokázala odvrátit.

Byl to ten kluk s mobilem.

Předtím jsem si ho moc neprohlížela, přece jen měl skloněnou hlavu, ale teď, když jsem mu viděla do tváře, nešlo přestat. Dokázala bych těm očím složit báseň. Dokázala bych jim možná napsat i celé album a antologii k tomu.

„Lizzzzz,“ syčela Ning někde za mými zády.

„Liz!“ zakřičela Darcy.

Musela jsem několikrát mrknout, aby se mi konečně podařilo odvrátit a setřást ze sebe kouzlo jeho pohledu. Beztak za to může Agatha, určitě mě zaklela! Nebo mi karma nefandí tak moc, jak jsem si myslela, jinak by mě od takových, jako je on, držela na míle daleko.

Ať to bylo jakkoli, kletba byla zlomena, otočila jsem se k němu zády a nenápadně se vracela ke svým kamarádkám. A to, že jsem se za ním ještě jednou ohlédla, než jsme vyrazily vybrakovat D&D tombolu, nebudeme vůbec rozebírat. Navíc stejně už zase koukal do mobilu.

„Vyříd' Agatě, že jestli začne tím kadidlem vykuřovat váš pokoj, spustí se poplach a budou muset evakuovat úplně celý barák!“

Pod Isabelliným přísným pohledem jsem se vnitřně scvrkla do velikosti ustrašeného hrášku. Naše kolejní asistentka byla sice opravdu milá a nápomocná, ale když někdo začal dělat problémy, vybuchující Etna byla proti ní v totálním chillu.

„Když vyčistíte pokoj slanou vodou, do rohů nasypete trochu sušené šalvěje a na ochranu zkusíte třeba hematit, nemusí se nic pálit,“ dodala už o poznání přívětivěji.

Já teda s dovolením vynechám i tu slanou vodu, pomyslela jsem si, zatímco jsem Isabelle s křečovitým úsměvem na rtech odkývala její návrh.

Pokud šlo o Agathu a její podivné rituály, Isabella byla vždycky na její straně (výjimkou byl oheň na kolejích) a já se velmi rychle naučila nezasahovat do jejich debat.

S úlevou jsem zaplula do našeho pokoje, překročila hromádku svázaného kletí, které nás mělo chránit před dušemi studentů, co neudělali zkoušky (nebo tak něco), a zamířila na jediné pro mě zde bezpečné místo – svou postel.

Zrovna mi přišla zpráva od ségry, která mi na můj sáhodlouhý report z dneška doplněný o fotku všech věcí, které jsem ulovila, napsala *Jj*. Nic víc. Žádný pitomý gif. Dokonce ani pasivně agresivní smajlík!

Tak to se asi ještě trochu zlobí.

Možná bych jí měla říct o své spolubydlící, třeba pak uzná, že trpím víc než ona, vykřešu z toho nějakou lítost a přestane být otráve...

KRÁ, KRÁ, KRÁ...

Skoro jsem vyletěla z kůže, když Agatiny havraní hodiny začaly odbíjet celou.

Tak a dost!

Proč zrovna já musím jako spolubydlící vyfasovat největšího psychouše na celé univerzitě? Co jsem proboha napsala do toho pitomého dotazníku, že někoho napadlo dát nás dvě dohromady?! Možná jsem neměla lhát o tom, jak jsem čistotná, protože Agatha si ty své lebkky a oltářičky oprašuje docela často a myslí si, že láska k úklidu nás spojuje.

Akorát že vůbec!

Bylo to k vzteku.

Kolikrát jsem si představovala, jak budu mít skvělou spolubydlící, jak si vyzdobíme pokoj, budeme pořádat movie nights a půjčovat si oblečení. Instagram je plný fotek a videí kolejních besties a já už teď vím, že je to všechno lež, nebo se to děje jenom vyvoleným, co po celý život konali dobré skutky.

Jakmile jsem se oklepala z havraního šoku, vyhrabala jsem se zpátky na nohy, vyfotila tu bestii na nula pětku a otevřela zprávy.

Liz

Liz

Zapomněla jsi mi říct, jak vyřešíš
můj Agatha problém 🙏

Darcy

No jo! Promiň!

Darcy

Myju si vlasy, nahraju
ti hlasovku, vydrž

Darcy

Liz

A kdy se s Nickem stěhujete? 🤔

Darcy

Vlastně už zítra 🤔 Nechceme
to hrotit během zkoušek,
navíc je ten byt po babičce
fakt top a za rohem je dokonce
i moje oblíbená pekárna 🤪

Darcy

Jakože čerstvé borůvkové muffiny,
kdykoli na ně dostanu chuť,
i když se mi je nechce péct?!
Být to na mně, balím batůžek
a stěhuju se ještě dnes 🥺👧

Darcy

Každopádně smlouva je do konce
roku, nájem zaplacený, tak kdybys
aspoň půlku přispěla, je to
na pár měsíců tvoje 🤔

Liz

No jo, ale víš, že jako prvák nemůžu
bydlet jinde než na kolejích 🤔

Darcy

Neříkala jsi, že Agatha s Isabellou
jsou besties? To ji snad nějak
ukecá, ne? Kolej máš navíc pokrytou
stipendiem a technicky se můžeš
pořád tvářit, že tam bydlíš 🤔

Darcy

Dost pochybuju, že bude Agatha
proti mít celý pokoj sama pro sebe

Liz

A můžu se tam občas objevit nebo zajít
na akci, aby se nikdo nezačal vyptávat 🤔

Darcy

Přesně!

Darcy

To zní jako plán!

Liz

Jsi moje hrdinka, fakt ❤️

Liz

Připíšu tě do své poslední vůle 🤔

Darcy

Ty máš sepsanou závěť? 🤔

Liz

Když si začala Agatha googlit,
za jakých podmínek je legální
exhumace hrobu, otevřela jsem
Word a pustila se do toho 🤔

Liz

Až budu mít pohřeb, zaříd' mi
čtyři namakané týpky v obleku
a slunečních brýlích, kteří
přistoupí k mé rakvi a řeknou
„Budeš nám chybět, šéfe“ 🤔

Liz

Chci, aby si všichni mysleli,
že jsem byla tajně mafiánský
boss nebo něco podobně hustého 🤔

Darcy

Darcy

Dáme zítra oběd v naší kantýně, přinesu
ti klíč a od úterý je to tvoje 🤔🤔

Darcy

A domovníkovi řeknu, že jsi
moje sestřenice, tak kdyby
se ptal, tvoje nová máma
je sestra mého táty
a jmenuje se Emily 😊

Liz

DĚKUJU! 🙏❤️

Hlavní dveře jdou
blbě otevřít. Nejdřív
přitáhni kliku k sobě,
než s ní otočíš.

D.

VÍTEJ DOMA, LIZ

Co koupit:

1. hrušky
2. perníkové koření
3. máslo
4. mandle
5. proteinové tyčinky
6. popcorn

„Nejdřív přitáhni kliku k sobě, než s ní otočíš,“ četla jsem celá zchvácená ve vzkazu od Darcy na ledničce. Možná by bylo lepší ho nalepit na ty dveře, přes které jsem se sem půl hodiny dobývala poté, co jsem vytahala svoje kufry do třetího patra bez výtahu!

Když jsem se ale rozhlédla po své nové kuchyni, nějaké dveře i schody mi začaly být ukradené.

Naprosto.

Darcyin a Nickův střešní byt byl sice maličký, ale místa na pečení tady byla spousta. A to je popravdě to jediné, co potřebuju.

Pohladila jsem dlaní lehce poškrábanou pracovní desku kuchyňského ostrůvku, prsty přejela po čtyřplotýnkové varné desce, radostí zavýskala, když jsem v šuplíku pod troubou našla několik plechů a pekáčů.

A navíc tu bylo to úžasné okno!

Zabíralo většinu západní stěny kuchyně a přecházelo do zkosené střechy. Nemohla jsem se dočkat, až před ním budu po ránu postávat s hrnkem hruškového čaje a se zakloněnou hlavou koukat na vrcholky barvami hýřících stromů a podzimně zachmuřené nebe.

Nedokázala jsem uvěřit, že tohle království je teď moje, a radost mi nemohl zkazit ani ten otravný hlásek vzadu v mé hlavě, který už od včerejška brblal něco o tom, že si to nemůžu dovolit.

V hromadě svých věcí jsem našla zápisník, vytrhla z něj list a modrou fixou si na něj velkým písmem napsala: VÍTEJ DOMA, LIZ. Na ledničku jsem ho připnula magnetkou Remyho v kuchařské čepičce, kterou mi kdysi dal brácha.

Tenkrát jsem se poprvé pokusila sama upéct banánový chlebiček a samozřejmě ho spálila na uhel. Nepomohlo ani odkrojit kůrčičku, stejně se nedal jíst, vnitřek chutnal podezřele nakysle. Byla jsem si na tisíc procent jistá, že mi těsto sabotovala moje škodolibá mladší sestřička, ale chyběly důkazy, a tak vyvázla bez trestu.

Liam se mi za ten pekařský fail nejdřív týden posmíval... a pak přinesl magnetku krysy z *Ratatouille*, která na mě měla dohlížet.

Chyběli mi.

Oba.

Tolik jsem se těšila, až vypadnu po prázdninách z domu, budu mít vlastní pokoj a už nikdy nepoužiju špunty do uší jako pokaždé, když u nás spala Liamova přítelkyně. Ale teď, když se mi to všechno splnilo, cítila jsem bez jejich otravné přítomnosti tísnivé prázdno.

Stýskání po domově jsem nakonec vyhnala z hlavy prohlídkou bytu a postupným vybalováním.

Byl tady malý obývací pokoj spojený s kuchyní, koupelna se sprchou a záchodem, ložnice s manželskou postelí, a dokonce i pracovna s dalším velkým oknem.

Měla jsem chuť se na ni okamžitě vrhnout a zabydlet ji od podlahy až po strop, byla ale pořád ještě zaskládaná Darcynými krabicemi, které si měla během týdne vyzvednout.

A tak jsem se vrátila do kuchyně a začala tam.

Liam

Odpověď(a) na váš příběh

Máš tam bezpečnostní zámek?

Liam

A alarm?

Liz

Klídek, jo?

Liz

Jsem tady v naprostém bezpečí, je to studentský byt, takže nejsem v domě sama, klidné sousedství, dvacet minut pěšky od kampusu osvětlenou ulicí a mám všech pět pepřáků, cos mi dal vloni k Vánocům 🥰

Liam

A máš tam ten bezpečnostní zámek?

Liz

Dalo by se to tak říct 🤔

Liam

Liz

Hlavní dveře nedokážu otevřít ani já sama, takže mi přijdou bezpečné dost 🤔

Liam

Mně se to nelíbí, měla by ses vrátit na kolej

Liz

Mně se zase nelíbí na koleji a tvůj hlas má v tomto případě velmi malou váhu 🤔

Liam

Je ti pět, jsem starší, a tím pádem mám vždycky pravdu

Liz

Je mi osmnáct, a ačkoli tě miluju, jdi do háje 🤔

Liam

A co škola?

Liz

LIAME! 🤔

Liz

Jsi můj brácha, ne můj rodič.
Co je tohle za výslech?

Liam

Co pořád máš? Normálně se ptám, co škola

Liz

Liz

Tak jo, už vím, že rozhodně nebudu studovat filozofii, dnešní hodinu etiky a morální filozofie jsem neprospala jen čistou silou vůle 🤔

Liz

A taky protože je nás tam jenom pár a přednášející by si pravděpodobně všiml 🤔

Liam

Už jsi zase o krůček blíž k volbě oboru!

Liz

Jasně, učinila jsem asi milimetrový posun 🤔 Pořád nevím, co chci studovat 🤔

Liz

Každopádně mě dnešek fakt zabil, takže si jdu dát sprchu a pak asi něco upeču 🍞

Liam

K narozeninám ti dám bezpečnostní zámek

Liz

Nemůžu se dočkat 🤔

And I know we get a little crazy

And I know we get a little loud

Pěna mě štípala v očích, a já i přesto zpívala dál.

And I know we're never gonna fake it

We are wild, we are free, we are more than you think

Ani trochu jsem se nedržela zpátky, protože jsem konečně nemusela.

Kdy jsem měla naposledy koupelnu sama pro sebe?

Nikdy!

Takže teď, když se s nikým nedělím a nikdo nečeká za dveřmi, až na něj přijde řada, jsem si to chtěla pořádně užít.

So call us freaks, but that's just the way we roll

Střídavě jsem si oplachovala vlasy a používala sprchu jako mikrofon, slova, na která jsem si nevzpomněla, nahradila

čímkoli, co mě zrovna napadlo, a nakonec vypotřebovala během své malé sprchové show skoro všechnu teplou vodu.

Když jsem se zpoza závěsu natáhla pro ručník, stál tam nějaký kluk v baseballové čepici.

„Ááááááááááááááá!!!“

Ječela jsem jako smyslů zbavená a spíš podvědomě aspoň částečně strhla sprchový závěs, abych se jím zakryla.

„Prosím, přestaň vyvádět!“ naléhal kluk a zacpával si uši.

Přestaň vyvádět?

Co si to vůbec dovoluje?

On mě tady přepadne ve sprše a já mám přestat vyvádět?

Zhluboka jsem se nadechla, abych zahájila další kolo řvaní, ale v tu chvíli ke mně zvedl hlavu a já pod kšiletem zahlédla jeho oči.

„Ty!“ Byl to ten modrooký hokejista.

„Já,“ potvrdil, když si sundal dlaně z uší.

„Tak fajn, přiznávám, ty kupony jsem vzala bez dovolení! Ale pronásledovat mě kvůli tomu až domů a přepadnout ve sprše, to je trochu extrém, nemyslíš? Přece jen byly zadarmo!“ vyjekla jsem a rozhodila rukama, takže mi závěs začal sjíždět z prsou. Zachytila jsem ho na poslední chvíli.

„Ty kupony si klidně nech, Liz,“ řekl kluk a na milisekundu sjel očima k mému hrudníku.

Liz? Oslovil mě jménem! Co je tohle za vůdů? Odkud mě do háje zná?

Ani jsem se nemusela zeptat nahlas, z mého výrazu bylo naprosto jasné, na co myslím.

„Je to napsané na ledničce,“ odpověděl na nevyřčenou otázku.

Aha. Tak to asi nebudou žádné čáry.

Maličko jsem se uklidnila, než jsem si zase připomněla, že mám cizího kluka v koupelně. A jestli tu není kvůli těm kuponům, tak proč tedy?

„Podáš mi ručník?“ Pokusila jsem se ho rozptýlit, abych mohla nenápadně popadnout sprcháč a použít ho v případě nouze jako zbraň. Ubohé, já vím, ale aspoň něco. Navíc ať už chce cokoli, v tomhle stavu to řešit rozhodně nebudu.

„Tenhle?“ Vzal můj huňatý modrý ručník mezi dva prsty, sundal ho z háčku, ale pořád ho držel mimo můj dosah.

„Jo, tenhle.“ Pokusila jsem se pro něj natáhnout, ale pokud jsem mu neměla v plánu ukázat víc, než by bylo dovoleno na Disney Channelu, až na ručník jsem kvůli krátkému závěsu nedosáhla.

„A co když ti ho nepodám?“

Hahaha, velmi vtipné, velmi vyspělé. Začínala mi s ním docházet trpělivost.

„Pokud sis náhodou nevšiml, tak jsem nejen nahá, ale i naštvaná, takže mi koukej ten ručník podat!“ Pokusila jsem se o stejně přísný výraz, jaký mívá Isabella, ale na její úrovni jsem to nedotáhla. Kdyby tu byla ona, už dávno by se krčil v koutě a popotahoval.

„Neboj, všiml jsem si,“ pousmál se a mrknul na mě.

Jestli si myslel, že mě to jeho flirtování obměkčí, tak vlezl do koupelny špatné holce.

„Vypadni!“ Snažila jsem se znít důrazně, ale ten jeho šibalový úsměv přece jen obrušoval mé ostré hrany. Jako by úplně vypnul můj zdravý rozum, který někde vzadu v mé hlavě křičel, že může být nebezpečný a proč nemám ve sprše pepřák, jak mi radil Liam.

Vlastně to bylo docela děsivé. Měla bych panikařit a vyvádět, ale navzdory tomu, že jsem tu byla nahá s cizím klukem ve své koupelně, neměla jsem strach. Situace měla víc vibe odpoledního sitcomu než *Psycha* od Hitchcocka.

Kluk naštěstí k mé obrovské úlevě přece jen sáhl po klice, ale než vyšel ze dveří, ještě jednou se otočil.

„Byli to Jonas Brothers, co jsi zpívala?“ zeptal se pobaveně.

Hrůzou jsem na něj vytřeštila oči, když mi došlo, že mě slyšel. Kdo ví, jak dlouho tam stál a užíval si koncert! Jestli mě nepřišel zabít on, zřejmě pod tíhou toho trapasu umřu sama.

„Padej,“ zopakovala jsem a on mě konečně poslechl.

Rychle jsem vyskočila ze sprchy, tak tak neuklouzla na mokré dlažbě a zamkla za ním. Ještě jsem zkusila kliku, než jsem si konečně oddychla a sáhla po svém ručníku.

„Co tady děláš?“ zakřičela jsem přes zavřené dveře.

„Já tady bydlím,“ odpověděl a blízkost jeho hlasu napovídala, že je hned za dveřmi. Couvla jsem od nich o krok dál.

„No to asi těžko, protože tady bydlím já,“ ohradila jsem se.

„Fakt, nekecám! Kámoš se přestěhoval s přítelkyní do většího a přenechal mi to tady. Klidně Nickovi hned zavolám.“

Může si volat, komu chce, protože... počkat, říkal Nickovi? Sakra!

Začínala jsem mít neblahé tušení.

„Nejmenuje se náhodou jeho přítelkyně Darcy?“

Na druhé straně dveří se rozhostilo ticho. Zřejmě začal mít stejné tušení jako já.

Liz

Je tady nějaký kluk a tvrdí, že tu bydlí 😨

Liz

A zná Nicka

Darcy

Jaký kluk?

Liz

Ten, co byl v neděli u hokejového stánku a pořád čuměl do mobilu

Darcy

Ale ne!

Darcy

Dej mi minutku

Darcy se odmlčela.

Nechtělo se mi dál schovávat v koupelně, a tak jsem na sebe hodila špinavé oblečení (v ručníku kolem něj ke kufru rozhodně nepůjdu) a opatrně otevřela dveře.

Kluk se v kuchyni opíral o pracovní desku a telefonoval, ale jakmile si mě všiml, odtáhl mobil od ucha.

„Dávám tě na hlasitý odposlech, už je tady i Liz,“ řekl a telefon položil na kuchyňský ostrůvek mezi námi.

„Liz, sorry, vůbec mě nenapadlo, že Darcy na poslední chvíli ten byt někomu nabídne,“ ozval se Nick.

„Vždyť jsem ti to včera říkala!“ přidala se Darcy.

„No jo, ale to jsme zrovna... ty víš co.“ Doufám, že to *ty* víš co bylo stěhování krabic.

„Chceš snad říct, že neposloucháš, co ti říkám?“ naježila se.

„Ne, když se zrovna soustředím na něco jiného.“

A sakra. Tohle neměl říkat. S pousmáním jsem nad Nickovým faulem zavrtěla hlavou a čekala, kdy to vypukne.

Když se rozpoutala očekávaná hádka, podívala jsem se na kluka, zvedla bradu o kousek výš a řekla: „Já tu byla první.“

„Nejsi náhodou v prváku?“ zeptal se a měřil si mě přimhouřenýma očima. Čepici měl otočenou kšiltlem dozadu, a tak mi neunikla jediná nuance jeho šibalského výrazu.

Kousla jsem se do rtu a jeho otázku ignorovala.

„To jsem si myslel,“ pousmál se. „Čili tady nemáš co dělat, a navíc jsem starší a patřím do týmu, takže mám navrch.“

Vážně právě zahrál kartu *hrajú hokej, a proto jsem důležitější?* Co si o sobě vůbec myslí? Nejradši bych toho arrogantního idiota nacpala do mixéru a nastavila nejvyšší výkon.

Ale jsem dospělá a umím se ovládat, takže jsem se jen lokty opřela o kuchyňský ostrůvek a suverénně nahnula o kousek blíž k němu.

„Na co potřebuješ tenhle byt? Jako *hokejista*,“ vyslovila jsem to slovo s maximální přezíravostí v hlase, „máš přece luxusní ubytování hned vedle toho vašeho obřího tréninkového centra.“

Kluk se na mě chvíli díval, než odsunul stranou hrnek s napůl vypitým čajem a zkopíroval můj postoj. Přiblížil se tím tak moc, že byl doslova pár centimetrů od mého obličeje. Snažila jsem se nedat najevo nervozitu a neuhnout ani o milimetr.

„A proč nejsi na kolejích ty?“

Klukovy modré oči mě neskutečně rozptylovaly, a tak jsem upřela pohled na kořen jeho nosu posetý drobnými pihami a snažila se moc nefunět. Zřejmě to vypadalo, že trochu šilhám, ale alespoň jsem měla čistou hlavu.

Pár sekund jsem uvažovala o tom, že mu taky oplatím otázku otázkou, ale to bychom se z téhle konverzace nikdy nevymotali, a tak jsem se rozhodla být upřímná.

„Moje spolubydlící je čarodějnice a chystá se mě obětovat svým havraním hodinám.“

Čekala jsem kdeco – posměšné odfrknutí, nezájem, nedůvěru, ale to, že vyprskl smíchy, mě překvapilo.

„Tak to chápu!“ mávl rukou a znovu se opřel o pracovní desku. Po jeho zacouvání jsem konečně mohla zase normálně dýchat. „Vloni jsem bydlel s klukem, co byl velký fanda tarotu a minerálů, a měl jsem z něj upřímně docela strach. Často si povídal se svými kartami, ale taky nějak začaroval celou sezonu, takže jsme díky němu vyhráli. Alespoň podle něj. Já si teda myslím, že jsme prostě jenom hráli zatraceně dobře, ale nemůžu mu upřít pár podezřelých chyb a nehod na straně soupeřů.“

„Takže je ten byt můj?“ vysoukala jsem ze sebe celá v šoku z jeho reakce.

„Ne,“ zavrtěl hlavou, pobavený mou naivitou. „Potřebuju klid, potřebuju se učit a letošní prváci jsou hyperaktivní bestie, takže se to na koleji nedá vydržet. Navíc nějak zapsali víc lidí, než je pokojů, takže reálně nemám kde spát.“

„A nechcete bydlet spolu?“ ozvalo se z mobilu, na který jsme oba úplně zapomněli.

„Ne!“ vyhrkli jsme jednohlasně.

„Můžete z pracovny udělat druhou ložnici,“ nenechal se odbýt Nick, „a ty jsi stejně pořád na tréninku, takže se sotva kdy potkáte.“

„Navíc Liz stačí přenechat kuchyň a prakticky o ní ani nebudeš vědět,“ přisadila si Darcy.

Musela jsem uznat, že na tom něco bude. Když peču, zavřu se do bubliny a svět kolem je mi ukradený. Navíc tréninky bývají ráno, pokud si dobře pamatuju z orientáku, takže se potkáme maximálně během dne. Já totiž rozhodně nejsem ranní ptáče.

Podívala jsem se na něj a vymazala ze svého výrazu dřívější nevraživost. Kdyby platil půlku nájmu, tak nezkrachuju, zaklínat snad nic nebude... a taky tu je ta kuchyň!

„Ne,“ zopakoval.

„Já se odsud ani nehnu!“ vyhrožovala jsem s novou dávkou vzteku, která se mi s jeho odmítnutím vlila do žil, a sevřela ruce v pěst.

Kluk se na ně chvíli díval, než přesunul svůj pobavený pohled zpátky k mému obličejí. Nelíbily se mi jiskřičky v jeho očích. Nelíbily se mi ani trochu.

Několika dlouhými kroky obešel kuchyňský ostrůvek a bez jediného náznaku námahy si mě přehodil přes rameno.

„Co děláš?“ vyjekla jsem, zatímco jsem vzhůru nohama koukala na jeho záda.

„Stěhuju tě,“ oznámil mi a zamířil ke dveřím.

Na poslední chvíli jsem se chytila okraje kuchyňské skříňky a začala zase ječet. Moc dobře jsem si pamatovala, jak mu to bylo nepříjemné.

On se marně pokoušel pohnout dopředu a opakoval, ať okamžitě sklapnu, já ho záměrně ignorovala a snažila se ho navíc ještě kopnout. Nohy mi ale držel příliš pevně.

Náš boj přerušilo až hlasité bušení na dveře.

Oba jsme okamžitě zmlkli a přestali se hýbat.

Další bušení.

Kluk mě položil zpátky na zem a šel otevřít.

„Co se tady proboha děje?“ zahřměl postarší muž za dveřmi.

Poznala jsem ho okamžitě. Byl to můj nový domovník. Darcy mi včera strčila jeho fotku pod nos a asi tak stokrát zopakovala, ať ho nenaštvu, nebo přijdou o kauci.

„A kdo sakra jste?“ zaburácel ještě přísněji, když si nás oba prohlédl a došlo mu, že nejsme Nick a Darcy.

„Já jsem ta Darcyina sestřenice!“ Nacpala jsem se do dveří s tím nejandělštějším úsměvem, jakého jsem byla schopná, a natáhla k němu ruku. „Jsem dcerou sestry její mámy, teda ne, jejího táty a moje máma se jmenuje Emily,“ odrecitovala jsem.

Několik sekund na mě podezřívavě mhouřil oči, ale pak mi podal ruku a představil se jako pan Forester.

„Už si vzpomínám. Slečna Dempseyová mi nahlašovala, že tady přebíráte podnájem,“ řekl o trochu přívětivěji. Ale opravdu jen o píd. „A vy?“ otočil se na kluka, který byl v tu chvíli úplně paralyzovaný.

Užuž jsem se chystala vyrukovat s tím, že mi jen přinesl zápisky ze školy, když konečně otevřel pusu a řekl: „Chodíme spolu.“

Zděšením jsem zkoprněla a vyvalila na něj oči. On mi věnoval jeden ze svých potutelných úsměvů a vzal mě kolem ramen. Z jeho doteku mi přešel mráz po zádech. Namlouvala jsem si, že je to odpor.

Podle výrazu pana Forestera jsem usoudila, že mu Nick na rozdíl od Darcy nikoho nenahlásil, což byla výhoda, které jsem se chystala ihned využít. Jenomže v tu chvíli si mě kluk přitáhl ještě o kousek blíž a já přišla o hlas. Pan Forester v reakci na jeho vřelé gesto konečně vzdal svůj výslech, nakázal nám, ať tu neřveme, a bez rozloučení zmizel.

Sotva se za ním zavřely dveře, vymanila jsem se z objetí a praštila kluka do břicha. Nemělo to ale kýžený efekt. Mě bolela ruka a on nehnul ani brvou.

Co pod tím tričkem proboha má? Brnění?

„Asi se s tebou ještě dnes rozejdu a řeknu mu, že už sem nemáš povolený přístup,“ prohlásila jsem s nosem hezky nahoru, ale moc dlouho mi to nevydrželo, protože eso z mého rukávu přebil ten idiot žolíkem.

„Zkus to a napráskám tě, že nebydlíš na kolejích.“

Remíza.

Oběma nám bylo jasné, že toho druhého nemáme šanci vyhodit. Byt byl napsaný na mě, takže on tu oficiálně může být jen s mým svolením, a já se ho nezbavím, jinak mě nahlásí na kolejích.

Ještě pár minut jsme na sebe zírali a oba vymýšleli, jak se z toho vykroutit, kde je nějaká klička, nějaký detail, který nám zajistí převahu. Nakonec nám ale došlo, že bude jednodušší se s tím prostě smířit.

„Jsem Romeo,“ představil se a natáhl ke mně ruku. Bylo to sice velmi oficiální a popravdě tak trochu divné gesto, ale dávalo jasně najevo, jak to mezi námi bude. Nebudeme si překážet, budeme se chovat slušně a v rozumné míře se pokusíme jeden druhého tolerovat.

„Spíš na gauči,“ oznámila jsem mu a přijala jeho ruku. Tahle Juliet ho do postele určitě nepozve, ať si dál fňuká pod balkonem.

„Ani omylem, potřebuju se vyspat na trénink,“ odsekl.

„A to jsem si myslela, že jsi gentleman.“

„Tak to sis myslela špatně.“

„Ta postel je docela veliká, vejdete se tam oba,“ ozvalo se z ještě stále zapnutého mobilu.

Romeo ho popadl a bez rozloučení zavěsil.

Aniž cokoli dalšího dodal, sebral jednu ze svých sportovních tašek, které se válely u hlavních dveří, a zamířil do ložnice.

Podívala jsem se na miniaturní gauč v obýváku a představila si, co všechno mě bude ráno bolet, jestli se na něm rozhodnu spát, pak jsem přesunula pohled zpátky k ložnici s velkou měkkou postelí a nakonec se vydala za Romeem.

VÍTEJ DOMA, LIZ
a Romeo

Spodní police v lednici
jsou moje, drž se od
nich dál.

Nemám rád, když mi
někdo říká, co mám
dělat. Pokud s ní
teda nejsem nahý
v posteli. 😊

3

Liz

Víš, že chrápeš?

Romeo

Víš, že máš studené nohy?

Liz

Ty jsi mi v noci sahal na nohy?! 🙄

Romeo

Ne, já jsem se probudil,
když jsem na sobě ucítil
ledový dotek 🥶

Liz

Měl jsi spát na gauči 🛋️ 🙄

Romeo

Dneska si vezmeš ponožky

Liz

A ty si zase oblečeš tričko!

Romeo

Copak, rozptylují tě
moje bříšáky? 🤔 🍑

Liz

Copak, klesá ti sebevědomí,
že se snažíš vyžebrať
kompliment? 🙄

Romeo

Začínám litovat toho, že jsem
si tě přidal na Instagramu 🙄